

Karácsony este.

*Az égi angyalkák
Serényen dolgoznak,
Karácsony estéjén
A jó öreg Földnek
Új takarót hoznak.*

*Pajkos szél emeli,
Aláfúj, simítja,
A csudás takarót
Játékos kedvében
Szerteszét szakítja.*

*Csillagos hópelyhet
Egymás mellé rakják,
Holdsugár cernával,
Ezüstfényű tüvel
Sűrűn összevarrják.*

*Angyalkák Szél úrji
Hátára felülnek,
A szent éjszakának
Ájtatos csendjében
A földre repülnek.*

*Négy sarkát megfogják:
A földre terítik —
Hegyeket, völgyeket,
Fázós kopár fákat
Vele melegítik.*

*Utszéli kunyhókban
Kicsi lángok gyúlnak,
Fényes ablakokra
Gyémántos függöryként:
Jégvirágok hullnak.*

Egri Rózsi.

Péterke karácsonya

A külváros egyik rozoga bérházában lakott Balogh András napszámos. Karácsony hetében, amikor esténként fáradtan hazament, két kis gyermeke mindenkor aludt már. Ilyenkor a hideg szobában elbeszélgetett a feleségével az elmúlt időkről, a feledhetetlen szép napokról, amikor még minden évben állíthattak karácsonyfát, mert tisztviselő volt és ha nem is sokat, de mégis keresett annyi, hogy karácsonyfára is jutott s imádkozhattak alatta a kis Jézus születésnapjának ünnepén, hogy őket is ajándékozza meg az Ur kis gyermekkel.

A jó Isten meg is hallgatta kérésüket, de amikor a második babát is meghozták a golyák, már kereset nélkül maradt Balogh. Súlyos gondokkal telt napok következtek. A mindennapi kenyérre valót is alig tudta megkeresni s bizony az ötödik születésnap is elmúlt már, hogy nem tudtak még csak egy kis karácsonyfát is állítani. Ilonka hat éves volt, Péterke pedig öt és még egyszer sem örülhettek a legszebb ünnepnek. Pedig Balogh most is mindent elkövetett, hogy legalább egy kis karácsonyfát állíthasson, de nem hiszi, hogy sikerül. Nagyon-nagyon fájt neki, hogy kisínyeinek nem szerezhet örömet, a legnagyobb boldogságot, hogy a szeretet ünnepén karácsonyfa alatt örülhessenek velük együtt.

Nem is sejtette, hogy amikor ezt mondta, gyermekei a hidegtől összébújva egymás mellett még nem aludtak el. Így bizony minden szót hallottak és a rossz pokróc alá bújva egyszerre keservesen sírni kezdtek.

Reggel, amikor édesapjuk elment hazulról, a két gyermek

nagy dologra határozta el magát. Megbeszélték, hogy amíg édesapjuk odalesz, ők is elmennek hazulról és mindent elkövetnek, csak hogy jó szüleiknek örömet szerezhessenek. Kint az utcán szakadatlanul hull a hó és a két csöppnyi gyerek elindult vándorútjára. Mentek, mendégéltek a nagy házak között és dideregve gyönyörködtek a szebbnél-szebb kirakatokban. Így érkeztek el végre az egyik dunaparti karácsonyfaerdőbe. Istenem milyen boldogok voltak! Ott lehettek a karácsonyfák között, amelyek estére feldíszítve, aranydióval, almával ékesen gyulladnak fel, hogy hirdessék a szeretet, az isteni Gyermek megszületését. Álltak és tágranyitott szemmel bámultak, hiszen még sohasem láttak ilyet. A boldogságtól még a hideget sem érezték már annyira.

Egyszer csak megszólította őket egy néni.

— Gyerekek! Nem hoznátok fel hozzám ezt a kis fenyőfát? Kaptok valamit?

— Itt lakom csak a közelben és sok vinni valóm van. Ez már nem fér a kezembe. No, jöjjetek csak!

Ilonka magához ölelte a kis fenyőfát és Péterkével együtt elindultak a néni után. Az egyik közeli ház második emeletére mentek, de amíg odaértek, a néni mindent kikérdezett tőlük és nagyon megsajnálta őket. Özvegyasszony volt, akinek meghalt a kisleánya, s akit olyan nagyon szeretett. Amikor felértek a meleg lakásba, nem engedte el a gyermekeket, hanem mindjárt enni adott nekik, elbeszélgetett velük és együtt díszítették fel a néni karácsonyfáját.

Ezalatt édesanyjuk kétségbeesetten kereste gyermekeit, s amikor már sehol sem találta őket, kétségbeesésében bejelentette eltűnésüket a rendőrségen, ahogy azt nagyvárosban tenni szokták. Tekintettel a szent estére, édesapjuk is korábban érkezett haza munkájából. Amikor megtudta mi történt, hogy a gyermekek eltűntek hazulról, azonnal keresésükre indult. Éppen a kabátját akarta fölvenni, amikor kopogtattak az ajtón. Gyorsan kinyitotta s nem akart hinni a szemeinek, amit látott! Egy gyönyörű karácsonyfa állott előtte roskadásig rakva mindenféle jóval, amit a kis Iluska tartott a kezében. De ott volt Péterke is, egy hatalmas csomagot szorongatott a kezeiben. Jó szüleik nem győztek csodálkozni a látottakon s alig tudtak szóhoz jutni a nagy boldogságában! Végre örömtől könnyes szemekkel faggatták ki gyermekeiket. Azok persze mindent elmondtak töviről-hegyére, csak azt nem tudták elmondani, hogy ki volt az az áldott jó néni, aki megajándékozta őket a sok mindennel s ráadásul még nem is gyalog, hanem gépkocsin hozta őket haza.

Édesapjuk titokban megtörölte szemeit.

— Ő volt a karácsonyi angyal, kedves gyermekeim, akit a jó Jézuska küldött, hogy ti is megismerhessétek az Ő születésnapjának boldogságos ünnepét.

Meggyújtották a szép karácsonyfán a gyertyákat, szépen elébe térdeltek mindnyájan és őszinte áhítattal énekelték:

*„Mennyből az angyal,
Lejött hozzátok...”*

És messze tőlük, valahol egy gyönyörű dunaparti palotában egy bánatos özvegy asszony adott hálát a Kisdednek, hogy ezen a szent estén nem maradt egyedül, mert igaz boldogságot szerezhetett egy sorsüldözött családnak...

Salamon József.

Julika angyallá lesz.

Julika, az ágrólszakadt, árva kis szolgáló, lihegve megáll, apró kezecskéit a futástól dübörgő szívére teszi és feszülten hallgatózik...

— Nem, hála Istennek, nem vették észre a szökését!

Gyorsan körülnézett... tájékozódni próbált. Tekintete a tanyát keresi, az idegen emberek szánalmából lett otthonát, — hasztalan erőlködik. A nagy sötétségben semmit sem lát.

— Ja, ha eltévednék!... riadt meg Julika és rémülten behunyta szemeit.

Ezzel azonban csak azt érte el, hogy megint eszébe jutott öregbéres Áron-bácsi gyönyörűségeken szép meséje. A mese, amelyet tegnap este hallott és amelyet sehogysem bír felejtteni:

...aztán így karácsonytájt, amoda túl a fenyvesben... leszállnak Isten angyalkái, hogy összegyűjtsék a jó gyermekek karácsonyfáját. Pirinyo kis aranybaltácska, hegyikristályból fogazott fűrészszeke van kezükben: úgy dolgoznak, könnyedén libegve, vidáman nevetve, egymással versengve, hogy minél több jógyermeknek jusson a csodadíszes, gyantaillatú karácsonyfából...

— Hát nekem miért nem jutott még soha? Én talán nem vagyok jó? — kérdezte ő akkor bánatosan.

Áron bácsi öreg kezei remegve simogatták meg a fejét.

— Dehogynem, — mondta gyorsan. — Persze, hogy jó vagy, te kis árva. Csak, hogy nagy ám a világ! Nem is lehet csodálni, ha itt-ott kifelejtjenek valakit a nagy sietségben. De egyszer majd eszükbe jutsz te is, meglásd.

Julikát azonban nem lehetett így könnyen megvigasztalni. Azóta is egyre azon búsul.

Hogy éppen őt felejtik így ki!

Alig is aludt valamieskét az éjjel; virradattól meg csak ténfergett, mint valami holdkóros. Minduntalan a fenyvesre kellett gondolnia. A kacagó angyalkákra... és nem lelte helyét.

— Látnod kell... Látnod kell... taszigálta egész nap a belső